

LA RIVALITAT ENTRE GERMANS I GERMANES

Els germans majors solen imaginar com de divertit ha de ser tindre un nou germà. La majoria dels pares tenen una visió idealitzada de com de bé ho passaran els seus fills junts: seran molt amics, es recolzaran mútuament, s'explicaran els seus secrets i sempre es tindran els uns als altres. Però la veritat és que els germans no sempre es porten bé; almenys durant la seua infantesa solen passar bona part del seu temps discutint i barallant-se.

La rivalitat entre germans és un fenomen natural influenciat per les diferències d'edat, per les diferents personalitats i interessos, etc., però açò no significa que els pares no puguen ajudar els fills a cimentar forts llaços entre ells i a portar-se molt millor.

- la rivalitat entre germans ve promoguda per tres motius: per a atraure l'atenció dels pares: tots els xiquets desitgen atraure l'atenció dels seus pares, o, almenys, més de la que li presten al seu germà.
- per a tindre poder: aquest és un punt primordial en tot grup.
- per a tindre més coses.

Algunes **orientacions bàsiques** que recomanem seguir són les següents:

Preparar per a la incorporació d'un nou membre

En general, com menys temps es porten els germans més difícil serà el canvi. Si la diferència d'edat és de 3-4 anys, el fill major ja és una mica més autosuficient; pot jugar amb altres xiquets i ja té algunes amistats. Però

*Excm. Ajuntament de Sagunt
Departament d'Educació*

qualsevol que siga l'edat del xiquet, el seu món canviarà quan arribe el bebé a casa.

És convenient, per tant, parlar-li del nou germà per aconseguir que es veja embolicat en els preparatius de compres, que ajude a decorar l'habitació, etc. Aconseguisca que els germans majors col·laboren en la cura del nou bebé. Cal deixar-los fer el que puguen, amb una certa vigilància per part dels adults. Açò contribuirà a estrényer els llaços entre ells però tampoc convertisca el major en un criador del xicotet.

Reserve temps exclusiu per als fills majors. A ells els semblarà que els pares caminen sempre ocupats atenent les demandes del xicotet i, potser, senten gelosia o s'enfaden amb els pares. Aquests hauran de proporcionar a cada xiquet atenció especial diàriament. Tracte d'organitzar-se per a passar temps també amb el major.

No fer comparacions entre els xiquets

Les comparacions intensifiquen les rivalitats i augmenten les represàlies i les batalles en família. S'ha de tractar de valorar cada xiquet individualment. Ajude'ls a fomentar els seus punts forts i a fer front als seus punts febles.

Elogie en lloc de comparar. Els elogis poden ser excel·lents motivadors quan se'ls utilitza correctament, no com un mètode obvi per a comparar dos xiquets.

Reconega tots els èxits. S'han de reconéixer tots els comportaments adequats per aconseguir que els xiquets se senten a gust i orgullosos els uns dels altres. Són errònies les frases del tipus: "Per què no seus tan bé com ho fa el teu germà/na?". "La teua germana ha tret bones notes; per què no estudies més?".

Evitar el parany de la justícia

No és realista pensar que els pares tracten sempre els seus fills de la mateixa manera. És impossible aconseguir-ho ja que cada xiquet és diferent de l'altre en edat, caràcter, etc. No caiga en el parany de pensar que ha de fer alguna cosa per un xiquet sempre que ho faça per un altre. Aquest acte d'equilibri fomentaria la rivalitat que s'està intentant evitar. Així doncs:

- Establisca regles i atorgue privilegis d'acord amb l'edat, sexe, comportaments, etc. Dos germans no han de tindre exactament el mateix. Per ex.: al major se li pot permetre ficar-se al llit una mica més tard que al xicotet o una sèrie d'activitats pròpies de l'edat.

*Excm. Ajuntament de Sagunt
Departament d'Educació*

- Anime i fomenta els interessos individuals. No insistisca que el germà menor faça tot el que fa el major.
- No fomenta la competició. No s'han de donar explicacions quan un xiquet proteste dient que el seu germà té tal cosa i ell no; si no, els pares es veuran involucrats en una competició sense fi entre els germans en cerca de privilegis i atenció.

Establir regles

- Qualsevol que siga l'edat dels xiquets, aquests han de conéixer les regles de casa.
- Definisca les normes a tindre en compte amb l'arribada d'un bebé. S'haurà d'aconseguir que els germans majors sàpien exactament què és acceptable i què no ho és en les seues relacions amb el bebé. Als xiquets majors caldrà explicar-los que el xicotet necessitarà temps per a aprendre's les normes. Elogie i recompense el xiquet major quan tinga una resposta tranquil·la i pacient amb el bebé.
- Assigne amb claredat les tasques que ha de fer cada xiquet. Es pot establir un sistema rotatiu perquè ningú senta que se l'està tractant injustament.
- No espere la perfecció. Cap xiquet pot fer-ho tot bé, igual que ocorre amb els adults. Prepare's per a admetre errors i recorde que les regles són objectius cap als quals es treballa.

Ensenyar al xiquet a manejar els conflictes

Hi ha moltes coses que podem fer perquè els xiquets aprenguen habilitats per a resoldre els seus conflictes:

- Modele conductes. Els pares són els millors mestres del xiquet; les persones a les quals més probablement tendiran a imitar. Per tant, ha de revisar les seues pròpies habilitats per a resoldre conflictes i assegurar-se que estan donant l'exemple del que volen que el xiquet imite.
- Realitze reunions familiars quan sorgisquen problemes reals i importants que necessiten la participació de tots els membres de la família. Es tracta de generar alternatives entre tots per a resoldre el conflicte, no es tracta d'una sessió de queixes. Persistisca fins que estiguen clares les estratègies aprovades per a poder solucionar el problema.

Excm. Ajuntament de Sagunt
Departament d'Educació

- Sobretot, els pares no haurien de resoldre el problema o la discussió entre els fills. Solament haurien d'intervindre quan alguna norma bàsica siga incomplida. L'incompliment de les normes pot implicar que els dos perden: si dos es barallen, dos perden.

L'objectiu serà, per tant, que puguen ells sols resoldre el conflicte pacíficament.

- Els pares no hauran de fer d'àrbitres ni jutges del problema que estan plantejant els xiquets, ja que l' "àrbitre", decidisca el que decidisca, solament aconseguirà que algun d'ells se senta perjudicat i injustament tractat.
- Tracte també d'ignorar les xicotetes i freqüents discussions que no revestisquen serietat. No obstant açò, davant de comportaments inacceptables (punyades, mossegades, etc.) caldran conseqüències immediates per a l'agressor (pèrdues de privilegis, temps-fora...)

Reforçar la cooperació

- Tracte de sorprendre el xiquet quan col·labore o jugue tranquil·lament amb el seu germà i elogi'el. No espere que aparega una baralla per aturar-los.
- Es poden fins i tot comptabilitzar els moments de "cooperació" durant una setmana portant un registre i després es pot proposar un joc als xiquets consistent a "batre els records anteriors" o que guanyen punts per a aconseguir una sorpresa especial per als dos.
- S'ha d'aconseguir que el fet de compartir i col·laborar siga més agradable que el de no compartir, aplicant una conseqüència negativa.